

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.177 van 7 april 2004
in de zaak A. 100.807/XIV-2179.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. DESWAEF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wynantsstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 22 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. NOËL, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 13 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 14 december 1999; dat op 19 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 24 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"Uit betrokkenes verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken van 15 september 2000 blijkt dat betrokkene problemen zou gekend hebben omwille van haar man. In april 1999 zou de opslagplaats van de firma van betrokkenes man uitgebrand zijn. Ze zouden zelf voor de kosten dienen op te draaien omdat de veiligheidsnormen volgens de experts niet waren nageleefd. Volgens haar man zou het om een brandstichting gaan. Een maand na de brand zou haar man enkele zakenpartners hebben bezocht. Toen hij vier dagen later nog niet thuis was zou betrokkene zijn verdwijning hebben gemeld bij de politie. De politie zou haar gezegd hebben dat ze zich geen zorgen hoefde te maken en hij wel terecht zou komen. Twee maanden na de verdwijning van haar man (juli 1999) zouden twee mannen bij betrokkene zijn thuis gekomen en gevraagd hebben achter haar echtgenoot. Toen betrokkene zei dat ze het zelf niet wist zouden ze zich verontschuldigd hebben en gezegd hebben dat ze het zelf met haar man zouden uitzoeken. De mannen zouden niet meer teruggekomen zijn. Op 20 juni 1999 ging betrokkene naar een kennis in de Trajesnina-wijk. Toen betrokkene de trap opging zou zij gevolgd zijn door twee mannen. Zij zouden haar getrokken en geduwd hebben en betrokkene zou gevallen zijn. Een van de twee zou haar kleed gescheurd hebben en zou haar gezegd hebben dat ze haar man gingen vervangen nu hij verdwenen was. Betrokkene zou bewusteloos zijn gevallen. Toen ze bijkwam lag ze in het ziekenhuis. De volgende dag zou de onderzoeksrechter zijn gekomen die haar vertelde dat de burens de politie hadden gebeld maar ze de ouders niet gezien hadden. Betrokkene zou haar verhaal gedaan hebben en er zou een onderzoek volgen. Twee weken later zou de onderzoeksrechter haar gezegd hebben dat ze de ouders niet konden vinden omdat ze pas vierentwintig uren na de feiten een beschrijving had gegeven. Een kopie van de klacht zou doorgestuurd zijn naar het parket. De onderzoeksrechter zei dat er een opsporingsbericht was uitgevaardigd en ze verder gingen zoeken. Betrokkene zou drie weken in het hospitaal zijn gebleven. Na haar ontslag uit het ziekenhuis ging betrokkene naar de procureur om te zien hoe het met de zaken stond. Hij zou hem gezegd hebben dat de ouders niet hadden gevonden en zij hun moest bellen als ze terug zouden opdagen. Betrokkene zou hem gezegd hebben dat hij de plicht had om iets te doen. Hij zou haar aangeraden hebben een privé-bewaker in te huren. Van augustus 1999 tot september 1999 zou betrokkene opnieuw in het ziekenhuis zijn verbleven. Nog in september 1999 werd er aangebeld aan de deur. Betrokkene zou niet opgedaan hebben waarna er luid op de deur werd geklopt en gezegd werd dat ze de deur sowieso open gingen krijgen. Betrokkene zou dan naar de politie hebben gebeld en toen dat deze toekwam waren de mannen reeds vertrokken. De politie zou verontwaardigd zijn geweest dat ze hun voor niets had laten komen. Tenslotte verklaart

betrokkene dat de verdwijning van haar man misschien samenhangt met afrekening tussen kleine bedrijven. Op aanraden van vrienden nam betrokkene de beslissing haar land te verlaten. Op 7 december 1999 verliet betrokkene samen met haar drie minderjarige kinderen haar land, richting België, waar zij op 13 december 1999 toekwam en vroeg er de dag nadien asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit betrokkenes relaas blijkt dat zij vervolgd werd omwille van één van de motieven bepaald in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene verliet immers haar land omdat zij na de verdwijning van haar man zou lastiggevallen zijn door onbekenden die blijkbaar op zoek waren naar haar man. Betrokkene verklaart immers zelf dat de verdwijning van haar man zou kunnen te maken hebben met een afrekening binnen het milieu. Ook de aanranding, het huisbezoek dienen binnen dit kader gesitueerd te worden. De bedreigingen gaan aldus uit van privé-personen. De door haar aangehaalde problemen vloeien aldus voort uit gebeurtenissen die tot haar persoonlijke levenssfeer behoren. Bijgevolg valt ze onder toepassing van het gemeenrecht en niet onder toezicht van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kan niet gesteld worden dat de politie haar niet zou geholpen hebben omwille van een van de elementen vermeld in de Vluchtelingenconventie. Tenslotte werd er naar aanleiding van haar klacht een onderzoek gevorderd dat bij gebrek aan bewijsmateriaal werd stopgezet.

De door betrokkene neergelegde stukken (geboorteakten kinderen, beslissing parket in geval van klacht 20 juni 1999, beslissing dd. 7 juli 1999, huwelijksakte van betrokkene, medisch attest dd. 20 september 1999 en medische kaart van betrokkene) wijzigen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 19 september 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Formulering en uiteenzetting.

Dit middel is gesteund op de schending van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980.

Doordat tegenpartij in strijd met de voornoemde wetsbepalingen de asielaanvraag van verzoekster kennelijk vreemd noemt aan de criteria van de Conventie van Genève en doordat tegenpartij ten onrechte verklaart dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.

Terwijl deze vaststelling feitelijk onjuist is en tegengesproken wordt door het relaas van verzoekster.

In casu doet tegenpartij onterecht toepassing van artikel 52 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster verwijst hier naar het feitenrelaas sub. II dat aantoonde dat de in dit middel aangehaalde wetsbepalingen geschonden werden door tegenpartij.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepalingen.”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij met een algemene bevestiging van haar standpunt zoals verwoord in haar asielrelaas, zonder in concreto in te gaan op de bevindingen in de bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) is gegeven, heeft genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Formulering en uiteenzetting.

Dit middel is gesteund op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Verzoekster kan alle motieven tot weigering, aangehaald door tegenpartij en opgenomen in huidig verzoekschrift sub. II weerleggen.

Er waren geen tegenstrijdigheden in haar achtereenvolgende verklaringen en tegenpartij heeft er ook geen aangehaald.

Tegenpartij heeft duidelijk geen rekening gehouden met haar concrete situatie ter plaatse door volledig te negeren dat zij joodse is en dat haar problemen daar rechtstreeks uit voortvloeien.

Verzoekster wenst bijgevolg als volgt te antwoorden aan de commissaris-generaal: gezien haar problemen rechtstreeks te maken hadden met het feit dat zij van joodse afkomst is, stelt de commissaris volledig ten onrechte dat verzoekster niet vervolgd werd omwille van één van de motieven bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het gaat niet enkel en alleen om bedreigingen van privé personen maar ook om de passieve houding van de politie en de autoriteiten gezien haar joodse afkomst. De problemen van verzoekster vloeien dus niet voort enkel en alleen uit gebeurtenissen die tot haar persoonlijke levenssfeer behoren. Gezien deze context valt verzoekster wel degelijk onder toezicht van de Vluchtelingenconventie; gezien de situatie ter plaatse is het overduidelijk dat de politie haar niet echt heeft geholpen omdat ze van joodse afkomst was. Dit element is wel degelijk voorzien in de Vluchtelingenconventie; de neergelegde stukken komen ontegensprekelijk haar identiteit (en haar joodse afkomst) bevestigen en haar relaas objectiveren.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepalingen, de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, samen met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en is er in hoofde van tegenpartij een manifeste beoordelingsfout.”;

2.2.2. Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij zelf heeft toegegeven dat de problemen van haar echtgenoot, zijnde de basis van haar eigen vermeende problemen, zouden samenhangen met de afrekening tussen kleine bedrijven, dat er een gerechtelijk onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de aanval op haarzelf en dat een opsporingsbericht werd verstuurd naar de verdachten; dat hieruit blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft kunnen vaststellen dat haar problemen zich situeren in de privaatrechtelijke sfeer; dat zij met de algemene bewering van het tegendeel en de loutere verwijzing naar haar joodse afkomst niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke

of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft genomen; dat het middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Formulering en uiteenzetting.

Dit middel is gesteund op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Doordat tegenpartij meent dat verzoekster in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontlucht is en waar, volgens zijn verklaring, haar leven, haar fysieke integriteit of haar vrijheid in gevaar zou verkeren.

Terwijl de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door tegenpartij als effectief gevolg heeft dat de eerste beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw van toepassing is en dat verzoekster dus effectief het grondgebied zal moeten verlaten en naar het land dat zij ontlucht is teruggestuurd zal worden met haar gezin.

Dat zij in Oekraïne een heel groot risico loopt opnieuw het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, omwille van haar joodse afkomst.

Bij deze uitwijzing naar haar land van oorsprong maakt tegenpartij en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, dus België als Staat die het EVRM ondertekend heeft, zich schuldig aan een schending van artikel 3 van het EVRM gezien haar beslissing om verzoekster terug te sturen naar haar land van oorsprong deze schending mogelijk maakt.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde wetsbepaling.”;

2.3.2. Overwegende, met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M), dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat de bescherming via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat de eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. en dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanvoert; dat, in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar asielrelaas, de asielaanvraag met de bestreden beslissing kennelijk vreemd is bevonden aan de criteria van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en dat haar grieven daartegen blijkens de bovenstaande bespreking ongegrond zijn; dat de verzoekende partij derhalve geen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maakt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven april tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.